

Με φόρα στον γκρεμό

του Νίκου Μπίστη

Συνεχώς ακούμε ότι στην δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Και οι θιασώτες του χιλιοειπωμένου κλισέ συνήθως εννοούν την προσφυγή στην κάλπη. Η ακόμα χειρότερα μια ευρύτατα διαδεδομένη «αισιόδοξη» άποψη που πηγάζει από το θούριο « Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει». Και όμως η ιστορία της χώρας μας αποδεικνύει ότι εκλογές και δημοψηφίσματα οδήγησαν σε αδιέξοδα και σε εθνικές τραγωδίες. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η ήττα του Βενιζέλου το 1920 και η επιστροφή του Κωνσταντίνου. Και μπορεί η Ελλάδα να μην πέθανε αλλά όσες φορές οι πολιτικές δυνάμεις και ο λαός λίγο πριν την καταστροφή αδυνατούσαν να ξεχωρίσουν τα κύριο από το δευτερεύον και να πράξουν το σωστό ζήσαμε ασύλληπτες τραγωδίες που καθήλωσαν την χώρα . 1897, 1922, 1947, 1967, 1974 (στην Κυπρο). Και πάντα την πρώτη ευθύνη είμαστε πρόθυμοι να την καταλογίσουμε στους ξένους που μας αντιπαλεύουν ενώ θα έπρεπε να υποκλιθούμε στο ιστορικό μας παρελθόν που ορισμένοι νομίζουν ότι αποτελεί διαβατήριο ανά τους αιώνες. Με αυτά και με τούτα « το μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει και ξανά προς την δόξα τραβά» μεταλλάχθηκε σε ένα « δεν βαριέσαι και πάλι θα την σκαπουλάρουμε και θα συνεχίσουμε όπως πριν».

Μόνο που αυτή την φορά με τρόπο αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι τα ψέματα τέλειωσαν. Αυτό που συγκλονίζει τους σκεπτόμενους Έλληνες δεν είναι ότι έχουμε φτάσει στον γκρεμό και το ένα πόδι μας αιωρείται στο χάος. Είναι ότι οι πολιτικές δυνάμεις αντιδρούν με τον ίδιο αυτοκτονικό τρόπο που αντέδρασαν κάθε φορά πριν την καταστροφή. Τυφλή αντιπαλότητα, χρέωση των ευθυνών στον άλλον, κραυγές αντί για πρόγραμμα και η πανάκεια των εκλογών που θα σκορπίσει πάσαν νόσον. Έτσι με νωπή την λαϊκή εντολή θα πηδήξουμε στον γκρεμό. Και όσο νάσαι έχει άλλη χάρη να σέρνει τον χορό του Ζαλόγγου ο Σαμαράς αντί του Γιώργου, πόσο μάλλον και οι δύο μαζί. Γιατί αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα της χώρας, ότι έχουμε μια ανίκανη κυβέρνηση , μια επικίνδυνη αξιωματική αντιπολίτευση και μια αλλού για αλλού Αριστερά. Την κυβέρνηση την ζούμε στο πετσί μας. Τον Σαμαρά που απειλεί να κυβερνήσει τον ακούσαμε στην Θεσσαλονίκη. Και όσοι δεν τρόμαξαν, γέλασαν. Θα επαναδιαπραγματευτεί γιατί έτσι θέλει. Θα αποκαταστήσει τις συντάξεις, τους ταξιτζήδες, τους συμβολαιογράφους, τους απλούς ανθρώπους, τους φουκαράδες αλλά και τους εφοπλιστές. Θα ανακηρύξει αμέσως την ΑΟΖ γιατί κάτι ξέρει από το φιάσκο που μας φόρτωσε με το όνομα της Πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Και όλα αυτά θα γίνουν «με την βοήθεια του Θεού» γιατί «στα χαρακώματα δεν υπάρχουν άθεοι, όλοι προσεύχονται». Δεν έχω πρόβλημα με τους θρησκευόμενους που καταφεύγουν στην προσευχή. Ακόμα όμως και αυτοί θα περίμεναν μια καλύτερη πρόταση από τον φιλόδοξο πολιτικό που το μόνο που μας υποσχέθηκε – εκτός της προσευχής- είναι αλλεπάλληλες εκλογές μέχρι να έρθει αυτοδύναμος. Να έρθει να κάνει τι, είναι το ερώτημα.

Είναι , λοιπόν, όλα μαύρα; Τα πράγματα είναι δύσκολα και η κάλπη δεν δίνει απάντηση. Έχω μια πρόταση που απαιτεί αυτοθυσία από τους υπάρχοντες. Περισσότερα σε 15 μέρες. Μέχρι τότε ας «προσευχηθούμε» να πάρουμε την 6^η δόση, για να έχει και νόημα η συζήτηση.